

Mary had, na aanvankelijk verzet, de hulp aanvaard, omdat het Peter's zuster was, die haar zou vervangen, en omdat ze, bij haar dagelijksche plicht-wandeling, nieuwe indrukken gaarde voor opgewekt vertellen, als Peter zonder pijn was.

Ze glimlachte tegen Klaartje, die droef te peinzen zat en met moeite een opgewekte plooi bracht in haar zorgelijk gezichtje. Mary wist waar ze over tobde, maar ze wilde niet vragen, uit angstigen afkeer, de al te teere zaak aan te roeren.

Maar Clara, na haar werk geborgen en de dagelijks terugkeerende kleine mededeelingen over den zieke gedaan te hebben, toefde aarzelend aan het open venster en scheen te overleggen of ze spreken zou of niet.

Mary drong niet aan — doch toen ze het gezichtje, dat na een poos naar haar gekeerd werd, overstroomd zag van tranen, wist ze geen uitweg meer en vroeg, wat het zusje deerde. En toen, opsnikkend in overweldigende smart, het verpleegstertje haar schreien te smoren trachtte in bei haar handen, voerde Mary haar naar de andere kamer en hoorde het verhaal aan, terwijl een zware golf van weemoed steeg in haar borst en haar keel droog was van snoerende aandoening.

„.....En dat is juist zoo vreeselijk,” snikte het zusje, „dat Peter niet voelt, hoe groote zonde het zou zijn. Ik houd ontzettend veel van hem, dat weet jij toch ook.... altijd waren we samen.... Ik heb heel wat verdriet gehad, als hij luchtig sprak over die dingen, die voor mij zooveel beteekenen. Maar nooit heb ik daarom minder van hem gehouden.... hij is zoo lief en hij begrijpt alles.... alleen dát niet.”

„Maar denk je nu heusch,” zei Mary met zachte stem, die haar zelf scheen te komen van héél ver, „geloof je werkelijk, dat daar geen genade voor zou zijn? Hij ligt daar nu al weken lang, hij kan nóg weken liggen. Weet je zeker dat het waar is, wat jij gelooft, dat het oordeel zoo hard is?”

Clara streek zich over de oogen met haar doorweekten zakdoek. Haar heele gezicht was nat en gezwollen; ze geleeke meer dan ooit een kind. En heel oud naast haar voelde zich Mary, die schijnbaar onbewogen bleef.

„Ja, dat geloof ik,” antwoordde Peter's zuster, „maar zelfs al was dat niet zoo, dan nog zou het onmogelijk zijn, wat hij vroeg. Dat kán niet.... dat begrijp je toch?”

„Ja, dat begrijp ik heel goed....” antwoordde zacht Peter's vrouw, „dat kan niet.” Ze kuste het warme gezicht van Clara. En in zwijgende smart omhelsden de schoonzusters elkaar. De oudste zei tot de jongste, dat ze er niet meer aan denken moest, dat ze zich niet moest kwellen met noodelooze gedachten. Stellig had Peter reeds berouw over zijn vraag en zou hij er niet meer over spreken. „Ik ga nu naar hem toe,” zei ze, „Dag kind.”

Heel dien nacht en de volgende nachten was in Mary de gedachte, die